

[Kjelgaard]

parti, der gang på gang optræder bedrevende og belærende over for alle andre, angriber og snakker om samarbejde osv.

Under alle omstændigheder finder jeg forslaget tåbeligt. Et yderligere pres på regeringen kan lige så vel give det modsatte resultat. Man skal altså ikke regne med konservativ støtte.

Arentoft (FP):

Udenrigsministeren sagde, at regeringen fortsat ville lægge pres på Sydafrika. Det får mig straks til at stille det spørgsmål: tror udenrigsministeren virkelig, at man forbedrer forholdene for de sorte i Sydafrika ved at isolere Sydafrika?

I princippet er fremskridtspartiet naturligvis imod enhver form for forskelsbehandling – det, som man nu kalder for apartheid – på grund af race og hudfarve osv. Men det er dobbeltmoralisk og hyklerisk, når Danmark over for et enkelt land optræder bedrevende og belærende. Det var hr. Kjelgaard netop inde på, når han siger, det er en balanceakt. Ja, vi er ved at udvikle os til nogle balancekunstnere. Vi har, som det blev sagt fra hr. Kjelgaards side, ingen reaktioner over for østlandene. Der er ikke stillet resolutionsforslag i FN fra vores side.

Vi er ikke et parti, der angriber. Vi er et parti, der vil have tingene frem til debat. Det er det, der er meningen med dette forslag. I forbindelse med talen om dobbeltmoral vil jeg godt henvise til et bilag i udenrigsudvalget, nemlig til B 20, bilag 3, dateret den 9. januar 1981, hvor der er stillet et spørgsmål, nr. 9:

»Vil ministeren bekræfte, at Danmarks energiforsyning i den øjeblikkelige situation (jfr. bl. a. forholdene i Polen) i høj grad er afhængig af kulforsyninger fra Sydafrika?«

Svaret lyder:

»Importen af kul fra Sydafrika udgør en tredjedel af Danmarks kulforsyning. Den øjeblikkelige situation, hvor forsyningerne fra Australien er blevet kraftigt beskåret i indværende år og i 1981 forventes reduceret med 50 pct., samtidig med at Polen og Sovjetunionen har erklæret stop for leverancer af kul til Danmark, understreger betydningen af de sydafrikanske kulforsyninger.«

Altså: vi vil gerne være med til at gøre vrøvl på den ene side, men vi siger, det er

nødvendigt alligevel, at vi har disse handelsforbindelser. Man slår på Elsam og siger, at de skal stoppe indførsel af kul osv. fra Sydafrika, og samtidig siger man: ja men vi kan ikke undvære de kul. Hvis ikke det er dobbeltmoralisk, så ved jeg ikke, hvad dobbeltmoral er.

Længere henne i samme bilag er der givet svar på et spørgsmål om, hvorledes man har forholdt sig til de forskellige Sydafrikaresolutioner, der har været til afstemning her i december sidste år i FN. Jeg var i FN på det tidspunkt, og jeg fulgte nøje gennemgangen på morgenmødet i den danske mission af de 18 resolutioner. Derfor er mit første spørgsmål: hvorfor kommenterer man i svaret kun de 8? Hvis jeg skulle have stemt, så ville jeg have stemt praktisk talt modsat det, Danmark gjorde, i alle afstemningerne. Vi fik udleveret en fin afstemningsliste, der viste, hvorledes de nordiske lande ville stemme, og hvorledes EF-landene ville stemme – for vi stemmer jo ikke, uden at vi har konsulteret dem alle sammen flere gange – og dér var det egentlig ganske sjovt at se, at f. eks. i forbindelse med den resolution om situationen i Sydafrika, der hed L 13, undlod vi at stemme. Dér ville jeg have sagt nej, og det gjorde England og USA. Resolution nr. L 14 om militært og nukleært samarbejde med Sydafrika stemte Danmark ja til. Dér ville jeg have stemt nej; det gjorde England, USA, Frankrig og Forbundsrepublikken Tyskland. Ved resolution nr. L 15 om omfattende sanktioner mod Sydafrika afstod vi fra at stemme. 4 stemte nej, ligesom jeg ville have gjort, nemlig England, USA, Frankrig og Forbundsrepublikken Tyskland. Til olieembargo mod Sydafrika, L 16, stemte vi ja. 6 stemte nej, nemlig England, USA, Belgien, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland og Luxembourg.

Man henviser netop i forbindelse med olieembargoen til sikkerhedsrådets vedtagelse. Min tiltro til sikkerhedsrådet er svækket. Jeg overværede to møder i sikkerhedsrådet, bl. a. om forlængelse af fredsbevarende FN-styrker i Libanon og på Cypern. Jeg fik samtidig at vide, at i sikkerhedsrådet, som verden tror på kan forhindre krige eller være med til at standse krige, lægger man møder, såfremt det drejer sig om Mellemøsten, med stor fryd fredag eftermiddag kl. 16. Man begynder aldrig til tiden i FN, så det kan være, det